

Sílvia

Un relat de: [Helena Sauras Matheu](#)

Vestida de verd i descalça

la Sílvia, natural i verge s'alça:

Què queda de la amarga branca
dels troncs, dels arbres i la fusta blanca?

Amb la saó de la fruita saciada
segles abans era selva sagrada
i espessa, on la saviesa rajava satisfeta,
nòmada, salvatge i selecta.

Però ara, Sílvia, et queixes erma i desolada:

No hi ha remor que t'espanti

no hi ha ocell que et canti

no hi ha bosc que t'empari

no hi ha delta que et banyi

no hi ha frescor que et calci

no hi ha sol que et calmi.

De sobte, no hi ha res, Sílvia

esperança morta i extingida!

Perquè sospires preocupada

el meu sanglot recorre un núvol gris i trist

barreja l'ànima amb la pluja disgustada

i la teva aurèola difusa s'apaga.

Som terres de fang regirades

som corbes de sang intimidades

som memòries d'altres temps enyorades

som llengües vives callades.

Per tu ho sóc tot, Sílvia, cantem juntes

el mateix cant al vent que tot s'ho emporta

esperit i víctima d'una naturalesa somorta.